

Kendimi ruhsal anlamda fazlasıyla yorgun hissettiğim bir gündü. İstanbul'un en sevdiğim semtlerinden biri olan Galata'ya attım kendimi. Kulağımda Zeki Müren'in sesi, durmadan yürüdüm.

-Ah, dedim kendi kendime. Ne olurdu sevginin sahte olmadığı vakitlerde yaşasaydım!

Bunları düşünürken *Yüksek Kaldırım*'dan çıkıyordum. Zekiciğimin sesi daha yüksekelmeye başladı. Kulaklığımın telefon giriş kısmından çıktığını düşündüm. Ama hayır, bu ses çok yüksekti. Telefonumdan çıkması olanaksızdı. Etrafıma bakındım. İnsanlar muhteşem giyinmişti. Erkekler son derece şık, kadınlar ise fazlasıyla zariflerdi. Hayran hayran bakakaldım onlara.

Galata Kulesi'nin hemen yanında büyük bir kalabalık vardı. Meraklandım ve hemen oraya gittim. Bir de ne göreyim! Zeki Müren karşımda ve en sevdiğim yorumu olan *Söyleyemem Derdimi* şarkısını hem de canlı canlı söylüyordu.

Ama imkânsız bir şeydi bu! Zeki Müren çoktan göçmüştü buralardan. Rüya olduğunu düşündüm fakat çok da sorgulamak istemedim; çünkü bu ortamın dağılmasını hiç istemiyordum.

Etrafımdaki insanlar gerçekten de çok ilgimi çekmişti. O asillikleri, konuşma tarzları, saygıları... her bir şeyleri muazzamdı! Hep, böyle bir dönemde yaşamayı hayâl etmişim. Etrafıma iyice bakınmaya başladım. Ne de olsa çok gerçekçi bir rüya içinde gibiydim.

Bir kadın ve bir adam vardı hemen yakınımda. Sanırım birbirlerini yeni tanıyorlardı. Özellikle bugüzel ikili, onlarca misali içinde beni kendilerine çekmişti. Biraz daha dikkat ettiğimde şaşırmışım doğrusu; çünkü onları bir yerlerden kesinlikle tanıdığımı farkettim ama nereden?

Biraz daha yakınlarına gittim. Konuşmalarına kulak kesildim. Güzel, bakımlı ve naif kadın adama yönelerek:

- Mehmet Bey, siz gelir miydiniz böyle etkinliklere? Çok beğenirim ben sevgili Zeki Müren'i. Siz de sever misiniz?

- Baylırım Münevver Hanımcığım. Sizin bu sanatsever özelliğinizle de çok hoşuma gittiğinizi söylemeden edemeyeceğim. Ayrıca bugün çok şık olmuşsunuz. E, gerçi her daim çok hoş olduğunuzu düşünürsek, bugünün diğerlerinden tek farkı olsa olsa şu ân yanınızda bu güzelliğinize kendi gözlerimle şahit olmam olabilir.

- Teşekkür ederim efendim, çok kibarsınız. Ayrıca sizler de çok şıksınız. Bilmem, bunu daha önce söylemiş miydim?

Duyduklarım tesadüf müydü? Bu isimler anneannem ve dedemin isimleriydi. Onlarla mutlaka konuşmalıydım. Hangi yılda olduğumuzu sordum. Anneannem olduğunu düşündüm kadın gülümseyerek:

- 1968 yılının ekim ayındayız küçük hanım, sanırım gündemden pek bi' uzaksınız, dedi.

Kesinlikle rüyada olmalıydım. Bu kadın anneannemdi. Herkesten çok sevdiğim, bütün dertlerime ortak olan, birlikte olmaktan her zaman çok mutlu olduğum, biricik insan, anneannemdi! Ona sımsıkı

sarıldım. Önce şaşırıldı, sonra o da bana sımsıkı sarıldı. Çok tuhaf bir tanışmaydı bu. Uzun boylu, yakışıklı, kibar adam yani dedem ise anneanneme sevgi dolu bakıyordu. Bu konuşmasız sarılma faslının biraz uzun olduğunu farkederek geri çekildim ve gönlümden yüzüme yansıyan mutluluğum ile:

- *Çok teşekkür ederim. Umarım sizinle bir gün, bir yerlerde yine karşılaşırız, dedim.*

- *Umarım güzel kızım, dedi.*

Tüm bunlar eğer gerçekse tadını çıkarmalıydım. Bu akşam için, Zeki Müren ve Müzeyyen Senar'ın Maksim Gazinosu'nda olduğunu öğrendim. Neyse ki giyimim kuşamım düzgündü. Çok olmasa da akşama hazırdım.

Gazinsonun girişinde bir aile ile tanıştım. Çok hoş insanlardı. İçeriye onlarla beraber girdim. Zekiciğim ve Müzeyyenciğim en güzel şarkılarını söylüyorlardı. Gecenin bitiminde bu hoş ailenin minnoş ninesi, evlerinde kalmamı teklif etti. Gidecek başka bir yerim de yoktu zaten. Zamanda yolculuk yaptığımı söyleyecek hâlîm de yoktu. Deli olduğumu düşünürlerdi.

Tekliflerini büyük bir memnuniyetle kabul ettim. Çok hoş sohbetli insanlardı. Gecenin kalan kısmını da o döneme ait onlarca şeyi konuşarak tamamladık. Ertesi gün aklıma ailem geldi. Beni çok merak etmiş olmalıydılar. İçimden bir ses bana *Yüksek Kaldırım*'a gitmemi söylüyordu. Bu sese hep güvenmişimdir.

Kaldırımdan inerken arkama döndüm. Görüntüler silikleşmeye başlıyor aynı anda çevredeki sesler de boğuklaşıyordu. Yaşadığım güzel ânları bilmeseydim bir korku filminin içine sürüklendiğimi düşünebilirdim. Sanırım zaman yolculuğumun sonuna geliyordum. Başım dönmeye başlamıştı. Olduğum yere yığıldığımı hatırlıyorum. Gerisi mâlum Türk filmlerindeki gibi oldu. Gözümü açtım ve kendimi bir hastanede buldum. Uyandığımda kendimi herkesin meraklı ve tedirgin bakışları altında buldum. Kimler yoktu ki? Annem, babam, kardeşim tamam da, kuzenlerime kadar nasıl haber ulaştırdılar da hepsi başıma toplanmayı başarmıştı? Gözlerimi aralar aralamaz anneme bakıp *Ne oldu bana?* diye sordum.

- *Dünden beri sana ulaşamadık. Sabah, Galata'da bayılmışsın. Seni gören bir kadın yardımcı oldu, sağ olsun. Senin cep telefonundaki son aramalar kısmından bana ulaştı. Bizler de hemen seni almaya geldik. Sonra da seni bu hastaneye getirdik. Doktorlar, vücudunun susuz kaldığını söylediler. Nasıl hissediyorsun şimdi canımın içi?*

Ân'lar arasında yolculuk yaptığımı düşünürken meğer susuzluktan ölecekmişim, haberim yok! Annemin endişeli bakışları ile sorduğu durumum hakkında sadece *İyiyim anneciğim* demekle yetindim.

...

Çöllerde susuz kalsam sanırım ancak bu kadar güzel bir serap görebilirdim. Doktorun açıklamasıyla içimde biraz hayâl kırıklığı oluşsa da yaşadığımı sandığım ân'ların mutluluğu herşeyi bastırmaya yetiyordu. Günlerce o ân'ların tesirinde kaldım. Kulağımda Zekiciğim sesi, gözümde anneannemin naif hanımefendi gençliği ile dedemin kibar beyefendi delikanlılığı vardı.

Bu olanların üzerinden iki hafta geçmişti. Anneannelere ziyarete gittiğimiz gündü. Yemekten sonra herkesin bir köşeye çekilip kendince bir şeylerle uğraşmaya başladığı dakikaları fırsat bilip anneannemin dizlerine yattım. Gözlerinin içine bakıp:

- *Anneanneciğim, dedemle nasıl tanıştınız? Nerelere giderdiniz?* diye sordum ve *Hiç enteresan bir şeyler yaşamış mıydınız?* diye de ekledim. Anneannem, kısaca nasıl tanıştıklarını ve buluşmalarında nerelere gittiklerini, neler yediklerini, neler dinlediklerini anlattı.

Anlattığı her şeyi birebir yaşamış gibi oluyordum. Acaba anneannem mi çok ayrıntılı anlatıyordu yoksa ben mi geçmişte yaşadığımı sandığım ân'larımı hatırlıyordum, orasını pek çözemedim. Bir ara sözüne şöyle devam etti:

- *Evet, hiç unutmam. Bir seferinde yine Galata Kulesi'nde buluşmuştuk. Ama o gün sanki biraz farklıydı. Nasıl anlatsam... bilemedim şimdi ama o gün çok farklı bir gündü. Şey... o gün Galata Kulesi'nin hemen yanında Zeki Müren vardı. Normalde o tür yerlerde yani açık alanlarda öyle sanatçıları görmek pek mümkün değildir. Zeki Müren şarkı söylüyordu. Deden de ben de çok şaşırmıştık. Buraya kadar garip olmasa da o ân çok garip bir şey oldu.*

- *Ne oldu anneanneciğim?*

- *Eveet, şimdi daha anlamlı olmaya başladı.*

- *Ne anlamlı olmaya başladı?*

Ben böyle sorarken, anneannem sanki hatırlamaya başladığı bir ân'ın içine sürükleniyordu. Ben ise hayâl ile gerçekler arasında gidip gidip geliyordum. Acaba anneannem, benim çöllere düşmeden de görebilmeyi başardığım seraplarımı mı doğrulayacaktı?

- *Bir ara yanımıza bir genç kız gelmişti. Etrafa garip garip bakınıyordu. Ve sanırım tıpkı sana benziyordu.*

O ân, sanırım benim ân'ımdı! Evet, anneannem galiba az sonra beni hayâl-gerçek ikileminden kurtaracak ve bana duymak istediğim o muhteşem ân'ımı fısıldayacaktı.

- *Bana hangi yılda olduğumuzu sormuştu. Sonra da sımsıkı sarılıp teşekkür etmişti. Bize dönüp 'Tekrar karşılaşacağız' gibi bir şeyler de söylemişti ama sonra bir daha hiç karşılaşmadık. Bana sarılınca kendi kanımdan biriymiş gibi hissetmiştim. Şimdi sen bunları sorunca o ân'ı tekrardan yaşar gibi oldum. Onu tekrar görmeyi gerçekten de çok isterdim. Dediğinde ben artık ân'ımın gerçekliğinden emin olmuşum. Bu mutlulukla ona dedim ki:*

- *Kim bilir anneanne? O küçük hanım şu ân belki de anneannesinin dizlerinde yatıyordu.*